

[Thorvil Kristensen.]

undergivet, og det samme gælder forholdene indenfor de enkelte lande; men man kan ikke sige, at fordi det ser broget ud i dag, ser det også håbløst ud.

I det hele taget gælder det naturligvis om, at man til enhver tid er parat til at gribe ind, når mulighederne er der; men dette understreger, at vi bør fortsætte med hovedlinierne i den forsvars- og udenrigspolitik, vi med et stort flertal i dette ting bag os har ført under skiftende regeringer herhjemme i de sidste år. Denne politik følger to parallelt løbende linier; man kunne kalde dem forsvarslinien og forhandlingslinien. Den første går ud på, at vi deltager i den almindelige opbygning af det vestlige forsvar, både for vor egen trygheds skyld, og fordi det er nødvendigt for, at eventuelle forhandlinger kan foregå i en atmosfære, hvor der er et vist balanceforhold i styrken mellem de to parter. Den anden linie er forhandlingslinien, som betyder, at formålet med dette forsvarsarbejde er at føre frem til forhandlingsbordet; og hvor og når en forhandlingsmulighed måtte vise sig, vil vi være enige om, at den skal udnyttes.

Ole Bjørn Kraft: Til indledning vil jeg gerne udtale min tilfredshed med den form, debatten denne gang har fået, og takke den højtærede udenrigsminister, fordi han har medvirket hertil. Ved at dele debatten, som det her er sket, er der en mulighed for, at den kan blive en virkelig debat — oppositionens svar på ministerens redegørelse — hvilket under den gamle form erfaringsmæssigt var meget vanskeligt.

Om udenrigsministerens tale vil jeg generelt sige, at den bekræftede glædeligt, hvad jeg også havde ventet, at der trods regerings-skiftet er en ubrudt linie i dansk udenrigspolitik. Hvis der har været nogen tvivl herom, må den efter de udtalelser, ministeren fremsatte i går, være ganske forsvundet. Hovedlinierne ligger fast. Det fandt et klart udtryk i udtalelsen om, at de kendsgerninger, som førte til indgåelse af Atlantpagten, stadig består, at der vil være afgørende betænkeligheder ved at svække sammenholdet under pagten, at vi ikke må forspilde de resultater, vi allerede har nået, og at vore ofre ville være bragt forgæves, hvis vi slog os til tåls med, at afspændingen allerede var

indenfor rækkevidde. Dermed er det klart sagt, at Danmarks udenrigspolitik er stadig fast forankret i Atlantpagten; vi erkender nødvendigheden af at fortsætte og udbygge de vestlige demokratiers forsvarssamarbejde.

Med rette understregede den højtærede udenrigsminister, hvor vigtigt det er at skabe den fornødne forståelse for, hvad det er, NATO står for. Ministeren omtalte i denne forbindelse planerne om at skabe en nærmere kontakt mellem NATO og de enkelte landes parlamentarikere. Jeg vil gerne give mit partis tilslutning til tankens virkeliggørelse. Jo flere af tingets medlemmer får mulighed for en personlig indsigt i, hvorledes pagten virker, desto større muligheder vil der være for at sprede forståelsen i det folk, hvis tilslutning og forståelse er en nødvendig forudsætning for, at pagten kan nå sit mål. Jeg må måske i denne forbindelse erindre om, at den forrige regering ved en bestemt lejlighed tilbød repræsentanter for de demokratiske partier at deltage i den danske delegations rejse til et møde i Atlantrådet for også derigennem at sikre den fornødne kontakt under forhandlingerne derude og nøjere indsigt i, hvordan arbejdet foregår. Tilbudet blev dengang ikke modtaget. Måske skyldtes det den særlige atmosfære, som dengang herskede. Det forslag, ministeren her omtaler, er ikke ganske det samme, men tilstræber noget lignende, nemlig større kontakt mellem tinget og befolkningen på den ene side og arbejdet i NATO på den anden, og det vil vi hilse med tilfredshed.

Det var imidlertid ikke alene med hensyn til selve Atlantpagtpolitikken, at regeringen fastholdt vor udenrigspolitiske linie. Det gjaldt også, som det allerede er blevet fremhævet af foregående talere, andre vigtige spørgsmål, om vor holdning til Tysklands genbevæbning, vor tilslutning til Europahæren, og vurderingen af, på hvilke betingelser og under hvilke former en løsning af det tyske spørgsmål skal finde sted.

Det var ikke en let opgave, den højtærede minister var stillet overfor, og er heller ikke nogen let opgave for partiernes ordførere på dette tidspunkt, hvor formentlig det sidste møde i Berlinkonferencen finder sted, at skulle tage stilling til denne konferences forløb, og hvorledes virkningerne af den vil blive. Men ulige vanskelige var